

(המשך מעמוד 12)

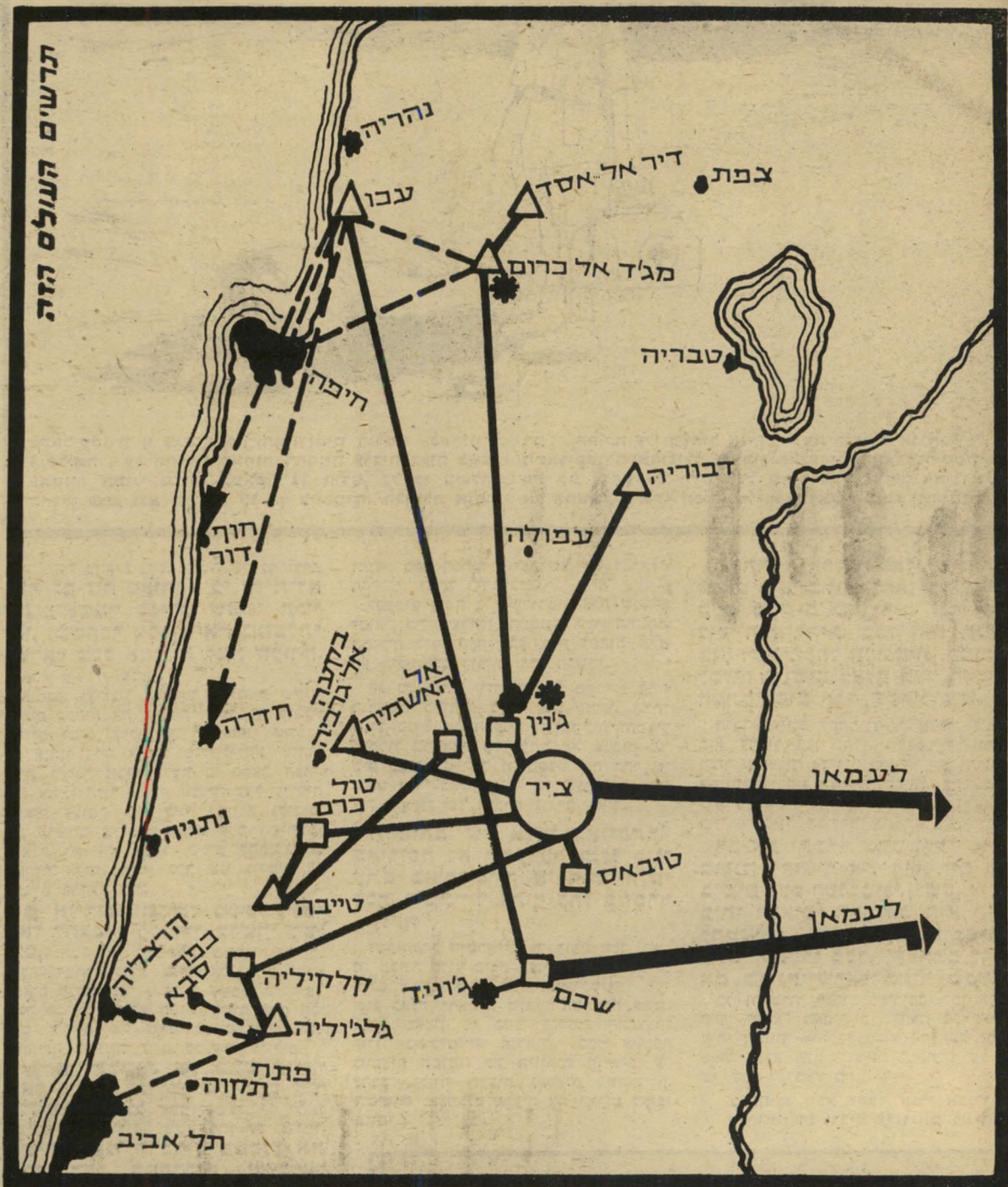
הוא מתנגד לכל שינוי, רק בגלל שזה שינוי. בשעתו הוקם כאן לא מזמן מפעל הטקסטיל גיבורי. שבעליו היו מעוניינים להרחיב אותו עד 500 פועלים. דבר זה היה נותן לכפר הכנסה חודשית של רבע מליון ליי. אך במקום שראש-הכפר ייתם לדבר ויעזור ויעודד, הו ארק מערים מ"י

— אל-חלבי, לומר בתגובה?

בביתו, שהמה נכבדים דרוזים, אנשי-דת וסוחרים נכבדים — פמליה שהיוותה ניגוד גמור לחבר הצעירים שאפפו את אל-אדין — סיפר לכתב העולם הזה האיש שזכה לכותרות לא מזמן כאשר, בעקבות ביקור נימוסים שערך אצלו יגאל אלון, עבר בבת-אחת מגחיל למערך:

הכנסת צאלה כניפאס, ניצל את החסינות שלו ולקח אותו אצלו ששה חודשים. ר' ככלל, תמיד הייתי טוב בשבילו — ופתאום נהייתי לא טוב? עכשיו הוא נגדי, האז המאבק האמיתי. תשובות ענייניות לטענותיו של אל-אדין לא הצליח כתב העולם הזה לקבל מקופטאן אל-חלבי, אבל אולי גם לא היה בהן צורך. כי בסופו

מפת רשתות הטרור של ערביי ישראל

מיקרא: ○ מפקד הרשת; △ — תא חבלנים ישראלי; □ — מפעילים בגדה; * — מצבור נשק

תוך שבוע אחד נחשפו שתי רשתות-חבלה של ערביי ישראל, שנסאו באחריות למרבית פעולות-החבלה הבלתי מופענות, שבוצעו ביי שובים היהודיים במרכז ובצפון הארץ. גילויים רדפו גילויים. תפיסת תא אחד חשפה מייד תא נוסף, עד שהאזרח נשאר המום תחת מטר הידיעות על גילויים של עשרות חבלנים ומשתתפי-פעולה עימם, בקרב ערביי ישראל. תרשים זה נועד לאפשר להתמצא בסבך רשתות החבלה שנחשפו. למעשה התגלו שתי רשתות: האחת של

שולים בלי סוף, עד שבעלי המפעל חוש' כים לסגור אותו. "שורד כבשים". מה יש ליריבו של אל-אדין, ראש המועצה — היוצא והנוכח * המפעל אמור היה להיקרא על שם בנו של אל-אדין, לוטפי, רס"ר בצה"ל ש' נפל לפני כמה חודשים בעת מירדף אחרי חבלנים.

21 שנה אני משרת את מדינת-ישראל. מבקרה-המדינה בעצמו, ד"ר נבנצאל, נתן לי תעודה שהמועצה אצלי בסדר. אני עשיתי הכל בשביל לבנות את יחידת המיעוטים — ועכשיו אני כבר לא טוב? הכל בגלל האיש הזה אל-אדין? מי הוא בכלל? לוחם מה- נג'אדה נגד מדינת-ישראל, שורד כבשים ו- עינים. פעם, ב-1953, הוא נכנס לארץ כי אופן בלתי-חוקי, אבל הקרוב שלו, חבר

של דבר, מתנהל המאבק בולית אל-כרמל לא על בעיות מסוימות, אלא בין שני מחנות ברורים: צעירים ומבוגרים. מצד אחד, מחנהו של אל-חלבי, הקופא על שמי ריו ונאחו בקרנות המסורת העתיקה. מצד שני מחנהו של אל-אדין, המייצג את בני הדור הצעיר, משוחררי צה"ל שחזרו לכפרם לאחר שראו את העולם שבחוק, ואינם מס' (המשך בעמוד 20)

לאחר שסיים שלוש שנות שירות סדיר, נענה סגן דרורי גיבוע לקריאת שר הביטחון, התנדב לשלושה חודשים נוספים: שבוע לאחר מכן הוא נהרג ב" תעלה. אולם כל זה לא עשה רושם על הרב הצ" באי ליד קיברו: כדי לס' פק את יצור-הנקמה שלו, אסר הרב על מפקדו של דרורי להספיד אותו.

רביהתותחנים שהתנהל על גדות ה' תעלה היה אכזרי. למאזינים ליד מק' לטי הרדיו ברחבי הארץ, היה זה סתם עוד קרב, אחד מני רבים. לסגן דרורי גלכוע והחילוי היה זה קרב של ממש, קרב בשר ודם, ביחוד דם. פגזי המצרים התפוצצו סביבם כגשם. סגן דרורי ניהל את הקרב מהצד הישראלי: הוא עודד את חייליו, הש' גיח שלא ייפגעו. רק על עצמו לא השגיח: מדי פעם היה מתרומם מעל החפירה כדי להיטיב ולאחר את מטרותיו.

המשיך למלא את תפקידו, מעל ומעבר לצו החובה, עד שנהרג מ' סגיעת פגז.

השפלה במקום תורה

חרי המנהגות, באות ההלכות. צה"ל נוהג להצדיע על קיברו של כל חלל, להביע בכך את חודת האומה לנוסל — ולמשפחתו. אולם במקרהו של דרורי ז"ל, הפכה תורת-האומה להשפלה איומה והת' עללות בויתרו — בגלל הכפיה הדתית. הוריו של דרורי מתגוררים בכפר-שבוע, אולם הם החליטו שכנס ייקבר ביד-מרדכי — המקום שאותו אהב דרורי ושבו הת' חנך: "הוא רצה להמשיך את חייו בקי- בוק", סיפרה, דומעת, אמו גיקה. "חשב' נו שאם הוא לא זכה לחזור לשם בחיים, לפחות שינוח באדמה שאהב".

להלוויה נכנסו חברים, פיקודים ומפק' דים מכל רחבי-הארץ, הסקס התחיל כי מקובל. איש לא חזה את השערוריה הי' עתידה להתחולל תוך שניות, כאשר, עם סתימת הגולל, רצה הרב הצבאי להתחיל באמירת הקדיש, כדרך השיגרה המקובלת.

הרב ציפצף על ההורים השכונים

ריוו שג' דרורי היו המומים ומוכי' יגון, אולם מבעד לערפל ההלם, הם ידעו בבירור שטקס זה נערך לכבוד בנם. אינסטינקטיבית, ידעו שהם חפצים שהוא

אם הבנים יגיקה, סלתה לפני כ"ט שנה לארץ מ' מסיקו עם בעלה ובניהם דרורי ואליעזר.